

slog, at Hypotekbanken ogsaa gennem Udstedelse af Obligationer skulde være, skal jeg sige: Mellemlid blandt andet mellem Statsbanerne og det obligationskøbende Publikum, hvad enten det nu er i Indlandet eller i Udlandet, saa var Begrundelsen — jeg haaber, jeg har den højtærede fungerende Formands Tilladelse til at citere nogle faa Linier — følgende: „Men dette skal jo ogsaa forstaas saaledes, at man paalægger Statsbanerne den Pligt at forrente og afdrage disse Obligationslaen. Nu kan ærede Medlemmer nok sige, at det er dog Staten altsammen, men hvis man overhovedet vil have en forretningsmæssig og normal Styrelse af Statsbanerne, er det jo ikke urimeligt, at man paalægger Statsbanerne en saadan Forrentning og et saadant Afdrag, idet man derved tvinger dem ind paa at blive Forretning, mere end de ellers ofte er“. (*Klaus Berntsen*: Det er godt!). Ja, det er godt, som det ærede Medlem fra Assens siger, og jeg var, som sagt, overordentlig glad ved at høre dette, fordi det netop var det, vi fra vor Side har krævet, og som vor Ordfører har slaaet paa. Jeg sagde til mig selv: Der har Finansministeren faaet fat i den rigtige Ende, vi faar ikke Statsbanerne til at blive en saadan Forretning, at de forrenter og afdrager den Kapital, der er anbragt i dem, medmindre vi ligefrem træffer en saadan Ordning, at Statsbanerne tvinges dertil. Og det forbavsede mig meget, at, om ikke just den samme Dag, saa lige i de Dage udtalte baade Ordføreren for selve Regeeringspartiet i snævraste Forstand og Ordføreren for Socialdemokratiet, at det kan der slet ikke være Tale om, nej, vi skal netop holde Taksterne saa lave som muligt, Statskassen skal give saa stort et Tilskud som muligt til Forrentning af de Laen, der er anbragte i Statsbanerne. Nu kan de ærede Medlemmer jo prøve, hvorledes de kommer om ved Finansministerens Udtalelse. Men indtil videre glæder jeg mig over, at vi dog har Finansministeren paa vor Side — og man skulde jo antage, at her, hvor der er Tale om Forrentning og Afdrag af noget af den Gæld, som, selv om den formelt er Statsbanernes, dog, da Statsbanerne er Statens, er Statens Gæld, maa det dog betyde noget at have Finansministeren paa sin Side. (*Klaus Berntsen*: De andre desavouerer ham!). Ja, det ved jeg ikke, om de gør, men de kan i hvert Fald daarligt være det bekendt.

Hermed kunde jeg have sluttet, men

jeg vil dog gøre en Bemærkning til, foranlediget ved de Udtalelser, som det ærede Medlem for Vejle Amts 4de Valgkreds (N. C. Jensen) fremsatte om Jernbaneskylden. Alt det øvrige, det ærede Medlem sagde, er jeg enig i, men ikke i, hvad det ærede Medlem sagde om Jernbaneskylden. Jeg tror ikke, at vi skal stile mod at komme bort fra Jernbaneskylden, tværtimod mener jeg, at vi hellere skulde stile mod at faa Loven derom lavet om, saaledes at Jernbaneskylden ogsaa finansielt betød noget mere end nu. Jeg erkender nemlig, at hidtil har Loven ikke haft nogen særlig Betydning i økonomisk Henseende. Maaske maa jeg dog her bemærke, at vi ikke skal glemme, at det er meget faa Jernbaneanlæg, hvis Udførelse endnu er kommet saa langt, at man kan forvente at faa noget ind gennem Jernbaneskylden. Vi har endnu ikke faaet den store Jernbane fra Hillerød til Næstved anlagt og heller ikke Funder—Bramminge-Banen, selv om denne er nær ved at være gennemført. De Strækninger, hvor der først og fremmest kan være Tale om at faa noget betydeligt i Jernbaneskyld, er de forholdsvis store jernbanetomme Rum, men de har ikke endnu kunnet give noget. Jeg maa tilstaa, at naar jeg tænker paa Strækningen Aarhus—Randers, hvor jeg gerne vilde have, at der blev anlagt en ny Bane med Dobbeltspor, kan jeg ikke se nogen Grund til at forære de Ejendomsbesiddere, der ligger inde med den Jord; hvorover Banen skal føres, og hvor der bliver, om ikke 8 nye Stationsbyer saa dog vel nok 6, den Merværdi, som deres Ejendomme vil faa ved denne Jernbanes Gennemførelse. Jeg vilde derfor hellere have, at vi tog Sigte paa at forandre Jernbaneskylden end helt at stryge den. Der er, indvender man, i sin Tid anlagt Jernbaner, uden at der var nogen Jernbaneskyldlov. Ja, det kan være kedeligt nok nu at skulle betale noget, som andre tidligere ikke skulde betale. Men hvis vi aldrig turde gaa til at indføre nye Beskatningsregler, som gik ud over Folk, der ikke tidligere havde været tilpligtede at svare Skat, saa kom vi ingen Steder, saa kunde vi heller aldrig have gennemført Formue- og Indtægtsskatten til Staten, thi tidligere havde de, som ikke havde fast Ejendom, ikke svaret Skat til Staten ud over Toldskatten. Men man var jo ikke saa ængstelig for at gennemføre en saadan Beskatning, og paa samme Maade synes jeg, vi skal stille os med Hensyn til Jernbaneskylden.